

Финикийскити търговци не искали други морци да ходеть, дѣто са ходили тии отвѣдъ Гибралтарскій протокъ, та ги заплашвали съ страни буря, съ морски чудовишта и съ други опасности, които ужь имало въ океанътъ.

Финикиянети въртѣли и по сухо голѣма търговия. Тя ставала съ кервани: стоката товаряли на камили, които послѣ на дълга върволица прѣминавали пустинити. Финикийскити търговци ходили на сѣверъ, въ Армения, дѣто куповали коние и робю; отъ истокъ, отъ Вавилония, прикаровали коприна и вино; на югъ, отъ Арабия, добивали злато и благовонна смола или тамянь, съ който кадили, кога приносили жрътва. На финикийскити фабрики се работили искусни нѣшта отъ металъ, отъ слонова кость и отъ чърно дърво; отъ вълна и отъ коприна правили скъпи платове. Най-скъпо се продавали тогава чървенити платове. Приказоватъ, че Финикиянети открили чървеното багрило случайно. Единъ пастирь, като пасялъ стадото си край морето, видѣлъ, че кучето му дошло при него съ окървавена муцуна. Пастирьтъ, като се вгледалъ, по-отблизу, видѣлъ, че това не било крѣвъ, а чървено нѣшто отъ едни улитки, што яло кучето, отъ тогава отъ тѣхъ зеля да вадеть чървено багрило. Казоватъ, че Финикиянети съшто така направили и други нѣкои открития. Запримѣрь, за стьклото приказоватъ това. Еднажъ едни морци излѣзли на единъ нѣсъчливъ брѣгъ и рекли да си свареть ястие; тии турили котельтъ на единъ късъ селитра и наклали огнь. Кога свалили котельтъ селитрата вече нѣмало; тя се стошила, смѣсила се съ нѣсъкътъ и съ пецельтъ, и се образовалъ прозраченъ камень. И така открили едно средство да праветь стькло; нѣ то най-напрѣдъ било много скъпо, и се употрѣбавало за украшение на стая и на облѣкло. Прозорцити на старити народи, които живѣли въ горештій климатъ били безъ стькла, имали само завѣски; а съдове правили отъ глина или отъ металъ.